

prietenii pierduți de mult și că în fiecare din acele sclipiri svâcnește o inimă omenească, o inimă care a simțit, a iubit și a suferit.

Și, pe când tu, biet copil îndrăgostit, stai la fereastra ei așteptând-o să apară și să-ți arunce o privire învăpăiată, ele din înălțimea lor întunecată trimit peste capul tău blond de efeb raze senine, raze de bunătate supremă,

care îți pătrund în suflet și fac să vibreze și cele mai tainice coarde de imnul vrăjit al iubirii imense.

...Ea vine: stea blândă, cu ochii adânci și limpezi ca isvorul vioiu de munte și în sărutărea buzelor ei, în văpăia ochilor ei, stelele pun splendori din povești și farmecul senin al unui suflet de fecioară.

G. BACOVIA

«Scântei Galbene»

Agatha Grigorescu

După reeditarea volum. „Plumb“ premiat de S. S. R. poetul G. Bacovia a tipărit al doilea volum de versuri, „Scântei Galbene“.

Ce ne aduce aceste poezii? Tălmăcirea aceluiaș suflet infrânt, coplesit de o sensibilitate prea vie ce se răsfrânge în fiecare vers.

În fața vieții care nu i-a surâs, inspirația poetului, se circumscrie în această sensibilitate cu adevărate străfulgerări de tragedie intimă. Ca și în „Plumb“ regăsim, nevroza, melancolia subtilă, și muzicalitatea distinctivă a d-lui Bacovia, care și-a creiat genul și ex-

presivitatea caracteristică, talentului său atât de original.

Mai caracteristică este însă, atmosfera poeziilor acestea; atmosferă intimă și impresionantă în care sufletul își crispează pe torsul durerii melancolice, singurătatea, desnădejdea.

Emanarea de fiori și senzații ascuțite, ce se desprind din unele poezii ale d-lui Bacovia, este expresia unei stări afective în care hipersensibilitatea eului său poetic, luptă cu adevărate viziuni halucinante, pe care reușește să le redea foarte sugestiv, ca în poezia, „Singur“

Odaia mea mă inspăimântă
Cu brăe negre zugrăvită,

Prin noapte toamna despletită
Din mii de fluere, cântă

După această minunată per-
sonificare a toamnei, ur-
mează o împletire duioasă
de imprésii care întregesc,

un tablou sobru, ce cadrea-
ză de minuee cu starea su-
fletească a poetului.

Odaie plină de mistere
În pacea ta e nebunie,
Dorm umbre negre prin unghere,
Pe masă arde o faclie,

Impresiile se intervestesc.
Susurul lacrărilor accentu-
iază ecoul singurătăței; fă-
clia care luminează odaia
mohorată, tremură răsfrân-
gându-se în oglindă; până

și cadrele cu rame negre
se întristează, și iată cum
senzațiile poetului, animă
atât de sugestiv tabloul
condensat și în strofa ur-
mătoare:

Odae plină de ecouri
Când plânsu'ncepe să mă prindă
Stau triste negrele tablouri
Făclia tremură'n oglindă

Odaia mea mă inspăimântă
Aci n'ar sta nici o iubită ...
Prin noapte toamna despletită
Din mii de fluere cântă

O poezie în care contra-
stul cromatic se armonizea-

ză într-o gradăție artistică,
este poezia „Serenada“

Pansele negre catifelate
Pe marmore albe s'au veștejit

Și'n tainice note s'au irosit
Parfumuri triste, îndoliate.

Eu singur cu umbra iar am venit
O statui triste și dărâmate
Pansele negre catifelate,
Vise ah, vise aici au murit.

În haine negre, întunecate,
Eu plâng în parcul de mult părăsit
Și-a mea serenadă s'a rătăcit
În note grele și blestemate ...

Melancolia subtilă, și acest lirism sincer și duios, răsărit ca o floare sfoasă din zădărniciere implacabilă, ce ne pândește de pretutindeni, și pe care poetul izbutește să ne-o sugereze atât de puternic, ne învâluie cu o desmierdare desnădăjduită. Căutând întreg volumul ne dăm seama, că D-l Bacovia e sincer în poezia sa; că sufletul D-sale nu e un simplu acumulator de capricii ale fantaziei, ci el cuprinde rezonanțele, uiei afectivități, pe care vibrațiile calde și subtile ale sufletului se grefează într'o discretă simfonie. Fiecare vers cuprinde o notă a parte,

convergând totuși spre acelaș ansamblu umitor, căreia personalitatea creatoare a poetului le dă o subtilă coeziune. De aceea poeziile lui Bacovia par un lung poem liric, având un capitol în fiecare bucată.

Sunt, firește, și inegalități, sau unele scaderi în ce privește realizarea unor poezii. În „Serenada Muncitorului“ poetul uzează nota socială exprimată, prin adevărate isbucniri anarhice. Ironia, nuanță satirică, cerem firește, o gradație mai ordonată și eliminarea unor strofe care animează poezia; cu toate acestea versurile originale nu lipsesc.

O doruri în noaptea infinită
Burghez cu aer triumfal
Dar preistoric animal
În rațiunea aurită...

Sub luna blondă nu se plange
Ci răsbunările se curmă
Martirilor scăldați în sânge
Cânt serenada cea diu urmă...

Grația desăvârșită, în care
cadența versurilor și frăgezimea imaginilor, ne farmecă

găsim în „Note de Primăvară“.

Verde umed, verde crud,
Mugur alb și roz și pur
Vis de - albastru și de - azur
Te mai vad, te mai aud...
Oh ! punctează cu al tău foc

Soare, Soare,
Corpul care întreg mă doare
Sub al vrémurilor joç.
Dintr'un fluer de răchită
Primăvară,

O copilă poposită la fantână
Te îngână
Pe câmpia clară...

Ironie subtilă și totuși amară, vizând modernismul vieții actuale, cu repartiția atât de vitregă pentru bie-

ții martiri ai condeifului, transpiră din „Note de Toamnă“.

Pe străzi elegante ca o părere
Femeia modernă a trecut și revine
Tot haosul e o veselie de eter,
Și dacă se sguode orașul
Și creerul rămâne pierdut,
Și dacă munca trosnește din brațe, din piatră, din fier,
Mulțimea anonimă se va avea în vedere,
Tot ce-mi trebuie să am, pot să cer.

Vor înțelege cei care tre-

cunoaște inichitatea socială și atunci adaugă în cadrul aceleiaș poezii;

doește; presimte nepăsarea;

Parfum... incendiu violet și becurile aprinse
Amurgul licărește pe orașul de vitrine
Pierdut, mă duc și eu cu brațele invinse
Plângând,
Și fredonând,
Gândindu-mă la mine....

E nevoie să mai adăugăm calificativele atât de uzate, ale capo-d'operilor și genialelor creațiuni, care se atribuie atâtor poeți ai noștri ?

prin care a reușit să dăruască literaturii noastre, o poezie adevărată și caracteristică. Personalitatea sa creatoare, și-a marcat un moment bine definit în evoluția poeziei lirice românești.

Vom spune, atât nunnai; că D-l Bacovia e un mare; poate cel mai mare poet modern al nostru, atât prin sinceritatea și condensarea poeziei sale, cât și prin originalitatea de fond și formă,

Dar, marile personalități ca întotdeauna, trăesc dincolo de opera lor. Posteritatea o va dovedi cu prisosință și în cazul D-lui Bacovia.